

Cítím se hluboce milovaná...

Herečka Sarah Haváčová si na mě udělala čas před svým divadelním vystoupením v Olomouci. Je herečkou mnoha tváří, od princezny, přes detektiva a nacistickou manželku, po židovskou umělkyni umírající v Osvětimi. Hraje v seriálech, filmech i v divadle. V každé roli a postavě se snaží najít něco hezkého. Co však našla a co změnilo její život, nebylo spojeno s herectvím, ale s putováním. O tak trochu bláznivém putování do Fátimy a nadšení z víry a života si spolu budeme povídat.

❖ Sarah, pocházíte z Vyškova, teď máte rodinu ve Sloupu, žijete v Praze, setkáváme se v Olomouci. Tak by mě zajímalo, kde je pro vás domov a co pro vás domov znamená? Domov je tam, kde jsem s rodinou, kde je mi dobře, takže je to někdy ve Sloupu, někdy je to v Praze. Domov pro mě není jedno konkrétní místo, ale prostor, kde mám svého psa Mášu, kde mám koho obejmout, kde chci blízkost lidí, co mám ráda. Rodina a teplo rovná se domov.

Nábožko i zdravoták pro mě byly fajn kroužky. K víře jsem vedená nebyla.

❖ Vy jste herečka. Je to váš splněný sen z dětství?

Jako dítě jsem se chtěla starat o koně, to vím. Údajně jsem jednou ve škole prohlásila, že chci být herečkou. Ale to si nepamatuju. Už na základce jsem ale chodila do dramatického kroužku, jezdila na recitační soutěže, a tak nějak bylo přirozené, že jsem zkusila jít i na hereckou školu. Ale být herečka nebylo pro mě nikdy jako meta, ten cíl.

❖ Vy jste věřící od malicka? Jak jste to měla s vírou?

Jako dítě jsem byla pokřtěna. Měla jsem první svate přijímání, chodila jsem zpívat do dětské scholy – milovala jsem to. Nábožko pro mě bylo takový dobrý kroužek, něco jako dramatick nebo zdravoták. V naší rodině nás ale nikdo k víře nevedl.

❖ Pak jste se přestěhovali a zažila jste náročné období v rodině...

Ano, ve 14 jsme se přestěhovali do Sloupu v Moravském krasu a moji rodiče se rozvedli. Paradoxně mamku tato událost k Bohu vlastně přivedla a po ději konvertovala a já jsem kolem jejich rozvodu církev opustila. Neměla jsem kotvu ani moc o koho se opřít, ale neřekám, že bych byla smutná nebo ztracená, ale víala jsem dost ve větru.

V době zavřených divadel jsem sázela stromy, pomáhala v nemocnici a vydala se na pouť.

❖ Víala jste vlastně až do svých třiceti let, kdy se vám po jednom bláznivém výletě změnil život.

Ano, já jsem se ve svých 30 letech vydala do Fátimy v Portugalsku. Nutno dodat, že to bylo v době, kdy bylo jasné, že budou opět zavřena divadla kvůli covidu. Vlastně jsem se ze dne na den ocitla v Portugalsku, v Lisabonu, kde jsem si ještě rychle kupovala karimaku a další věci.



❖ Tak takový styl cestování se asi nedá dost dobře doporučit, že?

Doporučila bych trochu lépe se připravit (smích). Ale určitě doporučuju na nějakou pouť vyrazit. Není nutné, aby šel člověk sám. Já už jsem dospělá a mohla jsem si to dovolit. Uvědomila jsem si, jak je skvělé, že člověk dneska může na jedno kliknutí koupit letenku a vyrazit. To je prostě fantastické.

❖ Nebála jste se? Máte třeba nějaký zážitek z cesty?

Byla doba covidu, a tak jsem nepotkávala skoro žádné lidi. Ale jeden zážitek, kdy jsem se opravdu bála, mám. Když jsem sama přespávala v lese někde v Portugalsku, tak jsem se bála, aby nepřišlo nějaké zvíře. Vzpomněla jsem si na jednoho myslivce, který mě poučil, že zvířata se vyhýbají místům, kde se někdo jiný vyčůral. Tak jsem se rozhodla „onačkovat si“ svoje teritorium okolo karimaky, aby na mě žádné divoké prase nepřišlo. V noci mě stejně probudily nějaké divné zvuky, takže jsem opravdu hodně rychle sbalila věci a běžela do vesnice spát pod lampu. Hrozně jsem se bála.

BOHEM!



TIP
Sarah

Pokud máte možnost, chuť a etán – udělejte si pouť třeba s maminkou, nebo babičkou. Putování je skvělé na oprašování a utužování vztahů s rodiči, případně mezi generacemi. Cesta se dá vždycky přizpůsobit. Naplánujte si to podle sebe a buďte spolu. Je jedno, zda to bude Fátima, Compostela nebo jiné místo třeba u nás v Česku.

Nedávno jsem potkala jednu slečnu, která šla s mámou do Talzé ve Francii. Talzé je místo, kam bych opravdu doporučila se podívat.



❖ Do této doby to ale stále byl jen výlet. Od kdy se z toho stala pouť, duchovní cesta?

Na své cestě jsem zažila jeden duchovní zážitek, ale ani po tom bych úplně neřekla, že to najednou byla duchovní pouť. Stanovala jsem v jednom odlehlém olivovém háji. A já se šla do něj pomodlit. Protože byla nádherná, jasná obloha, hvězdy zářily a ty stromy kolem vypadaly jak lidské bytosti, takovi ochranáři. Stály kolem mě. Jak jsem rozpráhla ruce, tak jsem měla pocit, že moje prsty jsou větvemi těch olivových stromů a že moje oči jsou tečkami hvězd.